

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ СХС

РОК V.

Нови Сад, пяток 7. Децембра 1928.

Ч. 46 (205)

Народна пожертовносц.

Акі једна велька ствар ис може иш посигнуц без жертох, и цо векша ствар то муша буц и векши жертвам. Вельки народни идеали вимагаю и вельки жертви а готовосц принесц жертвам на добро народа вола ше народна пожертовносц. То то чувство — як и ини чесноти — у каждого не једнак розвинете. Сст осо би, котри ніч не жертују на війку циль, хоп би то им не принадло че жко. Але сст и таких, при котрих чеснота пожертовносци стой на першим ме сце медак шишкими чеснотами. Вони не лем пожертовносци маю на своїх устах, але своїми ділами указую, кельо им на шерцу опице народне добро и напредоване. Пре то народна присловка гвари, же: не жертує тот хто ма, але тот хто сце. Познато на приклад, же милионер Форд ніч не жертує на опци цилі, але ішцко уклада до своїх фабрикох.

По цалому шисту познато тиж як заш богаче Карлеги, Ротшильд и Рокефелер да вако велько на добродійни, просвітни и культурни цилі. Так пожертовни може буц не лем богач але и худобни. Сам Христос похвалел худобну гдозицу, котра жертвонала два лепти на добру міль и гварел, же вона, найвіцій жертвонала. Зглядом на то пожертовнишоц ше мери по високосці жертвованого маєтку и по дзеки жертвуючого, а то значи, же жертвам то векша, цо віцій виношує вредносц

того цо ше жертує и цо баржей походзи зос царой души, же би ше помогло тому, котри потребни. Кед па пр. богати газда жертує 20 дин. на просвіту, теди и то ше воля „жертвам“, але вона у віяким лебе не у рошим одношенню гу його маєтосци, а жертвам худобного надічара то наїсце права жертвам.

Кажда жертвама то веку вредносц, цо векши и племенити циль, за котри ше жертує. Такя и. пр. вельки и племенити цилі су церковни и вірски на народно-просвітни. Можеме шмело повесц, же ридко ше найде давден народ, котри би указовал віцій народні пожертовносци як цо нащо браца у Галиції. Вони з-нічого лем по своїй велькій пожертовносци створели діла, котрим не цали швет чудес. Іх дружства „Просвіта“, „Рідна школа“, „Товариство Шевченка“ зос бесчисленими читальнами цо валах отримую лицьку народну свідомосц Русинох-Українцох. То найблизовнейша драга гу шлебоди и самостойносци.

Ми Русини у Югославии немаме своїх Карнетох, Рондох и Рокефелорох, ми мушиме сами од себе почац и кажди член руского народа од своїх устах одтарховац и жертвовац на тоти вельки народни цилі и потреби. У першим шоре на просвіту, же би але по ней могли виховац свою народну свідомосц и отримац ше як народ.

У нашим отечеству

Полит. положение.
Демократи отримали полит. збор у Београду, на котрим бешевошав Лю. Давидович. Вони захтева, да ше у пар-

ламенту вигласаю найпотребійши закони особено аграрни закон и закон проци корупції а ясц да ше прейде на бюджет. Ради-

Вихода раз у тижню.

Цена на цели рок 100 Динари.
На 7, рока 50 Динари.
За Америку 4 долари на рок.

Рукописи и други писма треба послац на адресу:
„РУСКИ НОВИНИ“ НОВИ САД
Бојовица улица број 2.

Претплату на РУСКЕ - НАРОДНЕ ПРОСВІТНЕ ДРУЖТВО, РУСКИ КРСТУР (Бачка).

Собрание садитељох хмеля. На понедељок одбуло је у Новом Саду собрание садитељох хмеля. Присути були и делегати министериј. Редзели је о тим на яки способ би нашо хмелярство подавигнуц.

Навадал шнайг. По дугеи и краснай сашеј пристала на раз и жима. Шнайг падал по целей держави и на местах Словеније падал и до пол метера труби.

Побили је у вагону. Двоме панове Маринкович и Лебл путовали зос Скопљю до Београду. У вагону једзели жирно, але нараз запита Маринкович Лебла: чи ви зос Палестини? На то је Лебел, котри ишаје бул Чех, так розгњивал, же медак німа пришло до кривавеј битки и колиця обицих путника мушела завреј.

Памятник пок. Краљу Петрови. На дзень 1. десембра поставени пельки споменик покойному Краљу Петрови. Споменик вијорел познати уметник професор Валдец зос Загребу.

Царина на алкохол. Шицки крај у нашей держави мушели плаци царину на алкохол. Ђедна Сербия була од того шлебодна, бо там и пред војну не вијорела царина. Же би и ту були шицки сднаки, то даје посланици сцу, же бо то и у Сербии плацела царина. На тот способ достапе держава приход од 70 милиони дин.

Епенська ноц.

Патрим до епенськай ноці,
Вонка при исчаку блажди.
Патрим горе, побо патрим:
И на глизочочки шлизаці.
Хладни витрик цико лаці,
Жкуш писню ии пране;

Нисно збсочок котри стреше —

Чусм у епенськай ноці.
Лісца бляди, ложожкути.
На спомен вам чо остало?
Чи можебуц прешло лето?
Чи лем гроб у хладнай жемі?
Витрик лиску далой шири,
Док зос древох и остатне;
Блажде лісце не отпадне —
Ноц епенська, веџ ше змири.
Королашко.

Соціялні вопросы.

(Даліше).

Цо чловекови потребне?

Да чловекови будзе добре у главним му треба: 1) за тілесни його життя — едло, питання в дому (за біванс); 2) за духовни життя — правда, сприяння любові.

А) Тікнин або матеріальни добра.

Чловековому целу, да може жити, потребні су тілесни або матеріальні добра, ід котрих с на першому месце „хліб насущний“: то 2) едзене. Глад горши од колери, і висання є вонка все ласа. Садо, то с того цо какого дня обновлює крев і отримує цело, да так чловек будзе способни за життя и роботу. Чловек с дужки да живе и да роби, и прето треба, да ужива єдло здряне, добре приготоване и достаточне. Жалудок и преда травя уживає єдло и преробюк го на крев. Кер мало супа, вецика будзе и мало здрянет, чорнені креви, а мало вецика заостано и ослаби. А знова, кел єдло чорнє, недобре приготоване, недідреве, за мясо пожуване, тоді жалудок и чрева муша потрошиць превелько силох за травлене, а поти силы нема вецика цело за други роботи — у таким случаю цело будзе слабе, чловек не чувствує чечки, спори, поспані, хори. У велих обисюх не церк людес оц того, же пам'ято цо єсць, але од того, же исала єдло добре притриване. Прето я єдна од великих сестильних роботах: отвераш куря за варене и гаудовски (домачински) школи, у котрих ше учі, як треба притривати смаки, здряне и туне садо.

Ту треба спомінуць и токо, як вели люди фантазію думаю, же віно и пальник крипк чловека. Справди ти не так, бо дихом бие до мозгу, замуци го и працю го шаланям — (то не воля „параліза мозку“). Хто пак, чувствує як да му тепло — але, кел Більш мерзлих поого цело зос

термометром, видзети близме, же в жижійші: Хто пак, привідае му ше, же в сні, гот пак не сдола. Хто пак — шимо ѿ гоч чому. Шацко тога то в моментах блазносці преміна лам на момент, але зато бара отасна. Бы директно повредяе найвищу часць чловеского цела — мозок. — Хто куря пред єдлом, меней пак, бо ѿс доханюю пругубил себе смак, а и наскрол ше. Даюте суды чловека лам по тому, із яким пак. Так єдна піменка філозоф гварел: „Чловек є токо, що пак“. Тот філозоф ще замечав предалеко; але іпак — єдло є єдно од найважливіших потреб чловеска.

Буди хліб розніе па чарнай жежі, Жеж храні (карма) чловеска. Зато ще людес и одбімають за жеж, прето и тога велька борба, чия да будзе жеж.

Сдня інваря: Жеж юд припада земледілови, парастови, котри є оре и роби; гектар, котри оброблює жеж-хранильку, вон є найхасновитеїши од піменок людес, бо нам дава єдло, перше и найблазнійш тілесне добро. А хто заслужей, тому наї припада и чеси и власи; церкава наї будзе селянска, парастовска.

Други знова інваря: Мали гада, параст, відна и німоже добре вихасиша їх жеж, тога найбільше богатство цвята. — Тоти, котри так інваря, процивя ще малім гладом и дзвідібіх жежи мідзи парастах, па прето сцу да на швіше буду лам велики гаудове, або да ще по вецих маліх гаудах соединя, да би так могли набавані к узориці пінхога гето, що пойділи параст не може, да вецика жеж родак и притопия подіч цю.

Ест и третіх, котри ще процивя и першим и другим, и так гваря: Чем да жеж-хранильку одиже може мац, а други па?

Шицки муша ѡці, піціки муша єсць. Понеже хліб рогове лам на жежі, прето и жеж муша буди шицки и каждого — як и слухо, воздух, вода. Шицму неизбежно повеси, же жеж лам його, а одрогаць близкіго, да тут будзе без жеж.

Тоти три мініння, чия ма будж, то ю іправни слова, але жеж є віджа права, пре потру ще вода толі чечки борба, и пре потру ще лас крев людка. — Машине, же жеж треба дац гевтим, котри ю обрабяю, и же треба забрахіт превелькох ім'юх із жеж їх подзвійт и порацівіт („агарна реформа“), тога мінінне трума ще по вояні у Шведській Европі и при нас у

Югославії. ... Прощавно, же жеж треба позбераць и направіць лам велькі газдовства, або саудівіті малих газдов, да юс так жеж добре оброби и земліцким віхаслуе — („індустриязація земледілства“): тога ще уводзіць індівідзів у Америці. На конец, же жеж не ще прыгадаць позднім людзом, але же ма прыгадаць шыцкім — же жеж ѿльце добро; так, одредзіли у Русі („Комунизм“).

Однімане тога за жеж, борба за „хліб насущны“ — то в борбе чловеска за його найважкую тілесную потребу и време тому ленька часці сонцаціального вопросу.

(Цялі бузе)

Широм світа

Польський посланик у Прагу придал ческому міністрови Бенешови протестну поту, у котрой сце, же би Чеська влада забрахіла шицки организації Українцом, и же би вигнала глашнішіх українських відьох, бывони робя праців Польській державі.

Венеційські пісні дзецах. Сіна пісніка новинка принесла остатю, у котрой указує, же у Берліну ёст 170.000 слабого розуму людвох, а од тих 100.000 свой розум стравціли од напою. Шицких пісніцах ще рапуб на 400 тисяч, хлопох. Но при іх мушніцерніці покуту 300 000 жени и 1. мільон дзеци.

Побуждіння Жидзік пре бешеду. У Палестині у месце Тел Авів побуди ще Жидзік медзі собу за то, яку бешеду запровадза до школах у Пале-

стичній місті капута, и штири рочни Петлько у оловім чернінім брушліку, а шицки мали у руках гарчики, хторе вецие и гарчок кус вецини.

— Цо там пове, коваліко! пітам ще єй.

— Ніч ніч таке, панс превелебни, лам тога вашо праце мало не адохис.

— Може будц, же му ще маш до дац сец?

— Тото, панс превелебни стой тац, же тога цо ми гаадині до гарчика пазручную, кел походзім рано по валале од хижки до хижі, сіна варенку пасулі, друга кромплі, треца гарчику; штварта капусті або капши, та то за тогі моі ангеліята бара добре єдло, але вашому пращену би почкоадло, бо би ще покорэло, и на ніч би зишло.

Такому деликатному пращену млека треба слаткого, а у нашим обисцу лошкіи млека нет. Козу що зме маці та ю мушел Сидор за-

ФЕЛЬТОН

Циганово праше.

— Та не дал бим ані за 1000 динари, же ніч не мам!

Отповедол ми на Квитну недзелю бачи Дюра на звичайні запрос, же як ще ма.

— Прето так хваліце іншину, — пітам ще далей, — од хторей ще кождні чловек одмага?

— Та слухай, мал сом стару швінню зос прашатми, та сом их предал. Гнікам ще на швіні, гоч лам єдна ест у обисцу, не будаем их ані веций тримац!

— Та пред тим сце віше хваліли, же зос швінням лайлець гаудовац!

— Кел би ти през таку скіду прешол як я, и тебе би ще дзека пременела!

— Та ще вам таке поведло?

— Прешлай ешней рок бул, як ще ми швіння оларніла. Жимно було уж,

а хлібчик бул дзирави. Янко Д. мулляр, кожы дзенів обещал баби, же хлібчик омасци, але пришло и Ніколая а хлібчик не бул омасцены, а прашата марзли. Надібш пішамац Сидора, зос конца валала, зос потковами. Добре знал, же не мам коні, але то лам задача буда, же би мог пілкуюті к багову очисціц.

— Іс кулице поткови?

— Іда до пішамаца, — гварим му, — знаш добре, же не мам коні, та нач ми поткови? Волел биш ми присц, хлібчик омасциц, же би ми прашата не помарзли.

— Як сом прашата спомніул, одразу очи виніцірел. Ти знаш, як циган за прашатми загибаю.

— Дам ци 10 динари, — гварим му, — циган ніч.

— Дам ци гарчок млека. Циган ще лам пошкрабал.

— Будзе и сланіна, гварим му.

— Та кел будзе и сланіна та всі уж инише, — пітам ще Сидор, — але дайце дац и на памяток.

— Та що би ши єщи та-ке дац сцел?

— Та праше.

— Дам ци и праше, кел ми хлібчик добре омасциш. Але єщи нешкі.

— Думал сам себе, же віжме прашата и так не маю цену, а у цеплім хлібчуку лепше буду напредовац.

По окончаній работі и по відплаті Сидор, гоч и жимно було, и лам легко облечени бул, знял зос себе брушлік, позакруцал до ньговіснії памяток, праше, и як даякіе пахолятко однес у назухи дому.

На другі дзені рано, лам придае Сидорка зос троима циганчата. На дворе ізраз працел, а циганчата голи як чи. Осем рочна Павла у окружнім партку, шейці рочна Марча, зос шурцом

стии. Ёдни сцели старожидовску а други модерно жидовску (жаргон). Английска полиція спрвела порядок и не пришло до мертвих главох.

Шмерц на оцовим гробе. У французским варошу Сенетен бывал маляр Павел Пурейон, котрому недавно умар оец. Сил часто ходзел на гроб свойого оца и модлел ше за його душу. Недавно о рок оцовей шмерци пошол син як звичайно гу грибу. Нараз настала буря и гром вдерел до сина, котри не скілени модлел на гробе.

Чудні явлення. У Лондону робели двоме енджилері проби зос вельку швидкосцу динамо мотора. Нараз ше над мотором указала сдна қуля, котра ше пременяла на жепску руку. То тирвало дас 15 секунди. През три дні пробовали исто то зробиць, але им не пошло за руку. Штвартаго дня появела ше над мотором чловеческа глаза,

котра буда бара ошвицепа. То явленне тирвало длутше па могли и фотографиць. Нікто не може розвязаць яки то чудні явлення, бо у остатніх 18 мешаці таке ше исто случило ище на двух местах, у Фрайбургу, Шенектеду (Амерыка) и тераз у Лондону.

Гр. кат. владника у Канады задавковал на своім владичеству пре длагу хороту.

Буяк у хотелу. У варошу Гілден (Австрія) ведол еден чловек буяка на варшар. Тады преходзел атомобіль, од котрого ше буяк зліскол і скакал до хотелу. По гарадичах вошлю на першу кондегнацыю. Госцы ше бара позлекали а буяка ледва вигналі вонка. Кед го ніяк не могли вланіць мушели го заштреліць.

Штрайк у Австрії. На австрійских поштох ступіли шыцкі звягічніцы до штрайку. Гваря, кже бы пре то могло прыйсць и до останніх цаіль влади.

Зос нашіх валадох

† Ферно Костелник. Несподзивано, дая 29. Ноўембра рано умар чесні наші парохиянін Ферно Костелник Гомзев, — оец нашіго славнога поета и пісненіка Дра. Гаврила Костелника.

Покойни дожил красну старосць од 84 роках, вінє здрави, веселей природи, вінє задоволыны. През цали

свой живот мал за кождано слово поцешення.

Красны приклад богобойносці и твардого християнства охабел покойни, бо церкву и віру шие почітовал и любел. — До конца його живота він зме могли видзиць нашого чеснога діда од 84, роках, дас достоянствено стой у церкви скоро кажды днень, а нігда у

рсац, тераз рок бо ше сіз стало.

— Хто зна, чи дасю зос вас таким оком и на праше не попатрело?

— Та дзе би мал, пане превелебни, тот цыган іронізует, котры бы на таке прашатко таким оком попатрел, кже бы ше му зочстало?

— Но дай, Левоно, — гварим газдині, — за тово праше кожны днень гарчок слаткого мілска. Гоч и кафи не будзем ссс. лем найше прашену зоч не стане!

— Не прешло аші два тижні, лем прииде Сидор.

— Цо нове Сидор? Як ци ше дзеци ховаю?

— Дзеци як дзеци, пане превелебни, за дзеци ністраху, дзеци рошлю, але тово віншо праше.

— Цо уж замін тому прашену? Осьда ше му зоч стало?

— Дае би ше такей марнін зоч стало? Але то, пане превелебни, же пра-

шеду уж зуби рошлю, лябело бы дацо хрупкац, а у моім обисцу нет ніч такого дачного цо би хрупкало.

— Та ю би му таке хрупкаце требаю?

— Ярцу, пане превелебни, ярцу.

— Дай ле му Левону мірицу ярцу, — гварим жени. И ходзел Сидор на ярцу, першэ лес по мірицы, вец после по пол корца требаюло на тідзень. Як уж настало цепло, не казал сом даваць ярцу, кже праше може уж и на нашу ходзіць. Але Сидор заш ме пришол опатриць.

— Цо сцісці Сидор? — питам ше му.

— Ніч таке, пане превелебни, лес того же кондаш валалски не сце тово віншо праше чуваць. Гвари, кже да му ше кондаскіе замілаци.

— Та кельо треба того кондаского плаціц?

— Так гвари, кже корсц жита, бо же тово праше уж ше гу старым рапухе, бо

живоце своім не шеднул до столка — гоч бы богослужене тирвало и преко два годзини.

Народні нашо обичай бара почитовал од младосци и брал вельку учасць у народах живоце, так же мало ест обисца у нашім валале дае би вон не бул голем раз староста або відавач. — И у смутніх событийах народа жывота прекрасные знаць участвопац покойни зос читаньем Псалтира при умартима а тиж и при обедах предок водзел, бо ше любел модліц за усопших.

Покойни ше нагло похорел — в суботу го заражэло — а штварток уж зос красну, циху шмерцу придал свою душу Богові. Пијаток по польдню при члесленім участвию народа торжествено зме випровадзили нашого чеснога стар-

ца на вічны отпочивок. На погребе домашні парохі: Михайло Мудры, тримал красну казань о честотех покойного.

Покойни дожил туту рабосць — ведно зос свою супругу — же ше могол поцешыц зос численім унуками и праунуками, а охабел цалоку нашему рускому народу свайго сина, Дра. Гаврила, нашого найвескішаго пісненіка и поета, котры не могол присц випровадзіц свойого милого оца на вічны почивок.

Удзель Господі, вічную памят усопшому, хтори ше през велью рокі трудзел и жил лем пре славу Божу и добро свайго руского народу. Най Ци будзе вічная памят и лехка жемочка, племеніта душо!

Шыцкай зармученай ро- дзіні наше сердечне соу- чествис!

Шветочны Отпочивок

Недзеля 27.

ЕВАНГ. ОД ЛУКИ
ГЛ. XIII. ЗАЧ. 71.

Сы не ашерь Аврааму суну, може сяям сатана се основалася ято, як доское ён разрывіти от шыя сяя, из вені су- бітні?

I.

Же людзе маю бесмертну душу, хтора нігда не умера, бо с дух од божкого духа, видзі ше и стого, кже чловек може тово цо дума и вірекиуп: може бешеда-

ше ис на траві віховадло.

— Дал сом му и корец жита, але Сидор и надалей ходзел ме опатриц, кже заш касире од нікого сто динари питали за пашков, бо же вон не ма у хотаре пашков.

— Дал сом му и тоти сто динари, але як сом дал Сидора волац, кже да нам придзе помочи овес вязац, бо велью работи маме, отказал на мене, кже не годзен присц, бо мушки буц на пољу при прашецу, бо праше сама іри кондашови не будзе.

— Од того часу уж сом бул мирни од Сидора, аж вешені прыдол.

— Озда ши заш пре праше прыдол? — питам ше го гінівца. Не спомінай мі го веци, бо кельо ме уж тово праше до терез кошта уж могло зос тіма неісніні шыцкі. Београдски школі віходзіць. Не пий мі зім очі але віжень го на варшар и предай.

— Праве зато сом и прыдол. То грих тога праце прещац, бо що же ма аж ліпне нальго а я го не мац ім карміц.

— Гуторим ци, кже го предай.

— Я, пане превелебни, то то праше ис предам. На варшам обисцу ше вілігло, на варшам обисцу най це и вікарми. Того праше лем вішо и Боске!

— Яки сом перші гінівци бул на Сидора, кже с та- кі досадзены, так ме тераа обрацела Його привожносц, кже ше так коло мне обліскусе. Повідал сом праце, але то уж бул віпрак и та- кой вішлаци.

Так ше указовало, кже мі добре Сидор жичел. Бе ше віпрак бара спорел. Але Сидор на трэци дзень заш пріруковал.

— Пакі превелебни, — гвари мі, — тово праше віше вічиці. Неда спаця по цалей ноці, віше го чусі вічиці. Воно спало з намі

теріл на істині месце не можу буць. Даклем, того що себе сповідаю на прейга и прейга, и що зна тулу тайну думу, що ю ніхто не віддає, не познає, — зможаць до словах, вирекнущих, доказаць их, потолковавши, пременіць их — кед треба —, то може ласм дух, котри не ма цала и матерії на себе. Видамо, же животиня ма мозгу и креви, ма органи приготування за глас даць од себе, а інак гуториць не віна и не може. Не може, бо ані думаць не зна, та ані нема що бешедоваць, гоч би могла. Хиби єй дух, да ана зложиць своєю думи до єдного смисла и палиття, що ма свою вредності. На іще ще найду таки блазни жудерци того швєта, що гуторя, же ще людзе научили бешедоваць од животиньох: яко чули их

глас, та и сами почали кричач, и так дошли до бешеди: язика. То дурнота можеме сами подумати! Кед би ще ми людзе без душі могли научиць бешедоваць, чом би то не могли и животини. Ша и вони маю мозгу, креви, жили, органи тілесні и т. д. Чом ще даклем не научи гуториць? Прето, же не маю душу: мудру, розумну, волю и шерцом, котра що сце, та роби, — зос целом и зос стварами, по ю опколюю. Ясно може буць кожному часному чоловеку, же нашо самоспазнане, наша шлебода воля и разуму (самоодредзене), нашо утвердзени вачни іринципи, котрих ще тримаю ітицки и напокон бешеда — доказує опстойності души.

М. Мудри.

Нашо претплатніци

Обновели претплату слідующи п. п.:

Янко Ерделі студ. техники	Загреб	за 1929.	р. 100	дил.
Михайл Балінт Дюрдьов	647.	за 1928/29.	" 200	"
Микола Конар Р. К.	348.	" 1928.	" 100	"
Михайл Фа Р. К.	949.	" "	" 50	"
Еміл Фа Р. К.	1086.	" "	" 50	"
Янко Надь Р. К.	902.	" "	" 100	"
Янко Будински Дюрдьов		1929.	" 100	"
Олга Радвані		1928.	" 100	"
Юла Палуга Р. К.	485.	" "	" 100	"

ТАРІОВИНА

Жито	Дил. 245—247—	Овес	" 255—260—
Кукурица	" 260—265—	Отруби	" 210—220—
Ржі	" 290—295—	Мука 0	" 355—365—
Ярець	" 280—285—	Пасуля	" 880—900—

под інерину. Раз до пінцкох не вжало, же би зме го я и жена и дзеци, хторе по хрибце, хторе по бруху ис пошкрабали, а терав в сажо сирота. Будзе таки добри, дозвольце ми, да го дараз кущик пошкрабем, дараз веселіве будзе!

— Но ида, ида, я по дзбам, гоч ще зім і бочаць будзе!

Боже Сидор почал часто праще допатраць, мите то ще цалком у шире видавело, лем Петрови Е. мойому бирено-ви totarobota не любела.

— Будзе відаць, пане, — так ми гуторел — же тот циганіско нашему веприкови даць наробы!

Веприк широво тил. Не стало ще ніч важнейше аж раз у єдним тижню перед Крачуном пришол ми Петро по весць, же веприк не сде єщ а уха и хвосцік му жимни и цалком окляпли.

— Не гуторел сом, пане, же циган, фарагун, даю му наробы?

— То не може буць. Петре, од отрою би ще зевер уж виврацел, — гварим ми, — и зато не може буць бо Сидор го бара любел.

— Любел го, любел, як коза капусту а фаркант барана! — одловед Петро гнівацо.

Дал сом веприкови уха пороэрзац, але ніч не помагало. На два дні пред Рождеством веприка у кармису здохнутого нашли.

Дал сом запалац Сидора, яке піс на пім вимісцім бу видно було, же лем вон веприкови цопка наробел.

— Кед прынціл циган — я почіх: Гаврапи би ци понад главу вигравали, ти бітапто бітапска! Та що щи тому веприкови наробел, ти бетяру йінанч валушни.

Промет
Земледілскай Кооперативы у Рус. Крестуре
од 1. новембра до 1. десембра 1928. року.

Д о х о д	Динара	пара
Упинені	1.200	
Удели	31.700	
За жито	24.587	35
Краткорочна пожичка	18.000	
За долари	336	
	75.823	35

Р о с х о д	Динара	пара
За протоколисане фірма	752	
Інвестиціонні трошки	1.155	50
За жито	50.504	60
Ініціанські і товарні трошки	165	
За долари	330	
Огланки	25	
За квартель	150	
	53.082	—

у Руским Крестуре, 1. десембра 1928. р.

Йоан Шандор с. р.

Паславод.

Йосиф Будиньски с. р. Йован Максай с. р. Данил Рац с. р.
Декурант управнаго сабора.

Предложены исказ о промету ревизорки адбор дрепатрел в прыяд прэз прышаркы.

Юлиан Сакач с. р. Дюра Максай с. р. Данил Жилник с. р.
Декурант члены ревизорнаго адбора.

РУСКИ КАЛЕНДАР НА 1929. рок уж вишод и тих дньох распослати до ітицких валалох. Барз в красни зос велма обраціками, поучним и забавним читаньем. Цена му иста як и влоні — лем 15 днін. — Прето пай ніхто не купуе іншаки календари алё ЛБМ РУСКИ.

Претплацайце ще на „РУСКИ НОВИНИ“

Га чи я го за тебе викармел?

Циган ласм стал зос овніцу главу, як на шмерці осудзени. Не прэгварел ані едно слово.

— Кед щи го амарнел, та го и спратай, да го не видзим! А да ще ми вецей на очи не укажеш!

На віллю, як то обичай, опатрал сом почвы, и винял зос моційных фамелійах даскельо пляистри та нешеме зос Петром дому, же би зме мали до бобалькох. Раз кога видзим?

— та Сидорку, як ще прэвадзі зос свояма паходятыми до учительового двору.

— Но викармел сом вам вепра, — гварим гнівацо, — будзе мац меса и сланіи на цали фашкі.

— Та меса би було, пане, лем кед би тим ангелятом не почкодзело.

— Та вина „шампанскаго“ би вам не требало ту прынії?

— Наш Бог чул дараз о вину „шампанскім“, алё кед би ёще були такі добры, да пляистру меду даце и дас дечу-два „шлівовіцы“ да на Сяти вечар дакус ім медовки уварим, же би им здохліна не почкодзела.

Цо сож знаў робіц? Дал сом сій до пайпеку пляистру и шлівовици три дэци. Най ще на Сяти вечар и цигане радую.

— Тераз уж видзим, же ще од циганох чувац трэба, — гварел сом бачникові Дюрові.

— И я уж віцел, — одповед ми бачи Дюра.

Подал Самуил Скубан.

Читайце

„РУСКИ НОВИНИ“